

mænds Antal har man efterhaanden tilstræbt at samle Forretningerne i større Contoirer, hvor Chefen behandler sin Klasse af Sager og fører det almindelige Tilsyn med samtlige Contoiret underlagte Forretninger, medens den ene Fuldmægtig — efter Loven af 1860 med et Expeditionssecretairhonorar — selvstændig behandler sin Klasse af Sager, og den anden varetager den øvrige i Almindelighed speciel Fagkundskab udkrævende Behandling og Expedition af Sagerne. Denne Samling af Forretningerne i større Contoirer er kun bleven mulig ved hin Organisation; vil man forlade den, vil man med Nødvendighed komme til at dele Forretningerne i flere mindre Contoirer, hvert med sin Chef; men det finant-
stielle Diemed, man har havt, vil da forfeiles.

Medens man altsaa anser det for nødvendigt at bibeholde Fuldmægtigeklassen, maa man paa den anden Side ogsaa finde det rigtigt, at den Kongelige Udnavnelse først begynder med denne Klasse, idet man ikke kan tillægge den Frygt nogen afgjørende Vægt herimod, at den lange Udsigt til fast Ansættelse, deels paa Grund af at denne er indskrænket til at begynde med Fuldmægtigeklassen, deels fordi Embedsmændenes Antal overhovedet formindskes, skulde afholde de bedre Kræfter fra at søge ind i Ministerierne, hvor man netop maa ønske dem tilstede.

Man har altsaa i Forslaget i Almindelighed fulgt Bestemmelserne i Loven af 31te Marts 1860 om,

at de Kongelig udnævnte Embedsmænd i Ministerierne blive: Departementschefer, Contoirchefer og Fuldmægtige, i hvilken sidste Klasse de øvrige dertil nærmest hørende Embeder, som i enkelte Ministerier findes, indordnes,

og at Cancellist- og Assistentposterne saavel som Skriverposterne ikke optages i Lønningsplanen, men at der for de enkelte Ministerier bevilges i rund Sum de Beløb, som vilde være nødvendige til Medhjælp udover de efter Foranstaaende fast ansatte Embedsmænd.

Indenfor denne Classification har man fornemlig rettet Bestræbelserne paa at vinde Besparelser for Statskassen ved at indskrænke De-

partementernes og Contoirernes og de i de sidste ansatte Fuldmægtiges Antal saameget som det har kunnet skjønnes foreneligt med Forholdene og Forretningernes Tarv.

At hvad ovenfor er bemærket om de bestaaende Forhold fremgaaer det, at medens Loven af 31te Marts 1860 fastsætter eensartede Lønninger for de enkelte Embedsclasser med Alderstillsæg for visse Aars Tjeneste indtil et vist Maximum, er Forholdet et andet i de Ministerier, for hvilke hin Lov ikke er gjældende. Det har været taget under Overveielse, om ikke mulig en Ordning var at foretrække, ifølge hvilken Lønningerne, navnlig for Contoircheferne, ordnedes i Overensstemmelse med de for de locale Embeder vedtagne Principer, saaledes at Lønningens Størrelse kom til at rette sig efter Embedets Omfang og de Krav, som derigjennem stilles til den Vedkommendes Kræfter og Dygtighed. Uagtet det vistnok maa erkendes, at Contoirchefsposterne i denne Henseende frembyde Forskjellighed, og at Lønningens Afspasning efter Forretningernes Beskaffenhed og Omfang i og for sig turde være rigtig, har man dog ikke troet at burde lægge et saadant Hensyn til Grund for nærværende Forslag, deels fordi Forskjellen mellem Contoirchefernes Forretninger og dermed forbundne Ansvar ikke er saa stærkt fremtrædende som i andre Embedsclasser og derved ogsaa langt vanskeligere at afveie, deels fordi det er tilsigtet at lette Cheferne for de større Contoirer Forretningerne ved Bistand af en Fuldmægtig, deels endelig fordi en Omde-
ling af Forretningerne mellem de forskellige Contoirer, som undertiden kan paabydes af velende Forhold og andre Omstændigheder, let kunde støde paa Hindringer, naar der fandt en Lønningsordning Sted efter det Contoirerne paa-
hvilende Arbejde. Den Fuldmægtig, hvem Varetagelsen af en særegen Deel af Forretningerne i Contoiret er overdraget, formenes derimod at burde aflægges bedre end andre Fuldmægtige, og navnlig derved at der tillægges ham et saadant Expeditionssecretairhonorar, som er fastsat ved Loven af 31te Marts 1860, hvilket Honorar dog ikke maa gives som en fast